

นางสิบสอง

นางสิบสอง หรือ พระรณเมรี เนื้อเรื่องมีว่า...

เศรษฐีผู้มั่งคั่ง นนท์และพราหมณ์ ไม่มีลูกไว้สืบสกุล จึงบนบานศาลกล่าว ขอลูกจากเทวดา เทวดาก็ใจป้ำชะด้วยชี ให้ลูกแก่ นางพราหมณ์ ถึง 12 คน คนสุดท้ายชื่อ นางเกา เป็นหญิงล้วน พอหลายปีผ่านไป จากความรวยก็กลายเป็นความจน ครอบครัวเศรษฐีไม่มีอันจะกิน จึงเอาลูกสาวทั้ง 12 คน ไปปล่อยป่า

พอดีมียักษ์ใจดีชื่อ สรรชตรา เอาไปเลี้ยง พอนางทั้ง 12 โตขึ้น รู้ว่านางสรรชตราเป็นยักษ์ ก็หนีออกจากเมืองยักษ์ไป และโชคที่เจอเนื้อคู่ทั้ง 12 ได้ตัวคนเดียวกัน คือท้าวรณสิทธิ์ แห่งเมืองขีดขิน นางยักษ์รู้เข้าก็ตามไปแปลงกายเป็นสาวสวย ขอเป็นเมียคนที่ 13 ด้วยคน นางเป่ามนต์ให้ท้าวรณสิทธิ์หลงใหลจนโงหัวไม่ขึ้น นางยักษ์ก็จับนางสิบสอง ไปขังไว้ในถ้ำหลังวัง แล้วควักตาออกมา โชคดีของนางเกาที่ความมืดพลางตาทำให้เหลือตาเดียว นางยักษ์ก็ส่งไปให้เมรีที่เมืองยักษ์ของตน นางทั้ง 12 มี ลูกก็ตายหมด ก็ยกเว้นนางเกาอีกนั้นแหละ (ก็เป็นนางเอกนี่) ที่ลูกไม่ตาย

หลายปีต่อมา ลูกของนางเกาก็โตขึ้น มีชื่อว่ารณเสน นางยักษ์รู้ก็ทำที่เป็นป่วยจะให้รณเสนไปเอายาที่เมืองของตนให้ ท้าวรณสิทธิ์ก็เห็นด้วย รณเสนจึงไปเมืองนางยักษ์โดยลือสาส์นที่นางยักษ์ที่เขียนให้เมรี ว่าให้กินรณเสนทันทีที่ไปถึง แต่ถาฐิ ไปแปลงเป็น ให้แต่งงานทันทีที่ไปถึง

พอถึงเมืองยักษ์นางเมรีก็ได้แต่งงานทันที รณเสนได้มอมเหล่านางเมรีจนเมามายไร้สติ จึงแอบไปถ้ำหลังเมืองยักษ์ พบดวงตาของแม่แลพ่่าจิ้งห่อมา และของวิเศษอีกมากมาย จึงขโมยห่อออกจากเมืองยักษ์ทันที นางเมรีตื่นขึ้นมาไม่เห็นพ่่วจึงออกตามหา จนไปขาดใจตายที่ทะเลน้ำกรดที่ รณเสนนมรมิตไว้ ก่อนตายนางอธิษฐานว่า “ชาตินี้ฉันต้องตามพ่ิม่า พี่ไม่เหลียวแลน้อง หากชาติหน้ามีจริง ขอให้พี่ตามหาน้องบ้าง”

รณเสนนำดวงตาไปใส่คืนให้แม่และป่่าดังเดิม แล้วใช้ของวิเศษมานางยักษ์สรรชตราตาย มนต์ที่เป่าให้ท้าวรณสิทธิ์ลุ่มหลงก็หายไป แล้วนางสิบสองก็บอกให้รณเสนไปดูใจเมรี แต่สายไปเสียแล้ว รณเสนจึงขาดใจตายตาม เหล่านางสิบสองก็ตรอมใจตายปีละคนสองคน เฮ้อ... ฟังแล้วน่าเศร้านักชีวิตคนเราเป็นอย่างนี้ก็มีหรือ มีแต่วิบากกรรม แล้วคุณล่ะ ทำดีแต่ประเทศชาติหรือยัง หยุดทะเลาะเบาะแว้งกันเสียเถอะ หันหน้าคุยกันดี ๆ อย่าทำร้ายกันเลย ขอให้ประเทศไทยเป็นรูปชวานอย่างนี้ตลอดไปเถิด สาธุ...

เสื่อตีนโต

มีสามีภรรยาคู่หนึ่งอาชีพทำไร่ อยู่มาวันหนึ่งทั้งสองคนต่างก็ไปช่วยกัน
ทำไร่เหมือนเคย เผอิญวันนั้นไม่ได้ห่อข้าวไปกิน คิดว่าจะกลับไปกินกันที่บ้าน
พอตกบ่าย สองสามีภรรยาก็ชวนกันกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านสามีจึงพูดกับภรรยาว่า
“นี่น้อง ไปหุงหาอาหารมากินกันเถอะ วันนี้ไม่รู้เป็นอะไรพี่หิวจังเลย”

ฝ่ายภรยานั้นเป็นคนเกียจคร้านไม่ชอบหุงหาอาหารอยู่แล้ว เมื่อได้ยินสามีพูดดังนั้น
จึงตรงไปยังห้องครัว เข้าไปเปิดหม้อข้าวดู ก็เห็นมีข้าวเหลืออยู่ น่าจะพอแบ่งกันกินได้
จึงบอกกับสามีไปว่า

“ข้าวมีอยู่แล้วพี่ กับข้าวเมื่อเช้านี้ก็ยังเหลือ พี่หิวก็มากินได้เลย”

“เอ้ามันก็ตกลง น้องก็มากินพร้อมกันเลยซิ” สามีพูด

สามีภรรยาต่างก็แบ่งข้าวกันกินคนละจาน ข้าวในหม้อจึงเหลืออีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
เผอิญมีเพื่อนคนหนึ่งมาที่บ้าน “เอ้ากำลังทำอะไรอยู่ล่ะ” เพื่อนเอ่ยถาม

“กำลังจะกินข้าวกลางวันกัน มาๆ มานั่งกินข้าวด้วยกัน” สามีกล่าวเชิญชวนเพื่อน
ที่มาเยี่ยมตามธรรมเนียมไทยแท้ของคนไทย

“แหม กินสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน กำลังหิวอยู่พอดีเชียว”

เพื่อนก็มานั่งร่วมวงกินข้าวด้วย ภรรยาจึงตักข้าวที่เหลืออยู่ในหม้อ
ให้แก่แขกที่มาเยี่ยมเยือน ข้าวที่มีเหลืออยู่ในหม้อเพียงน้อยนิดก็หมดลง

ทั้งสามคนต่างกินกันไปคุยกันไป ข้าวในจานแต่ละคนก็ร่อยหรอทีละนิด เผอิญข้าวในจาน
ของเพื่อนหมดก่อน เพื่อนก็คอยโอกาสให้เจ้าของบ้านตักข้าวให้ตนเพิ่ม แต่ก็ไม่ได้ทำให้เสียที ฝ่ายเพื่อน
ยังไม่อิ่ม จึงคิดหาอุบายที่จะบอกให้เจ้าของบ้านตักข้าวให้ จึงพูดขึ้นว่า

“เมื่อวานนี้ เราไปเที่ยวในป่ามา โอ้โฮเพื่อนเอ๋ยเราไปเจอเสื่อตัวหนึ่งรอยตีนโตขนาดจานข้าวนี้เลย”
เพื่อนพูดพร้อมกับเอียงจานให้เจ้าของบ้าน

เจ้าของบ้านเมื่อเห็นดังนี้ ก็ถือโอกาสเล่าต่อว่า

“เมื่อวานนี้เหมือนกันนั่นแหละ เราก็ไปเที่ยวป่ามาเหมือนกัน โอ้โฮเพื่อนเอ๋ย
เราไปเจอช้างรอยตีนโตขนาดหมอนี่แหละ”

พูดพร้อมเอียงหม้อให้ดู เพราะข้าวก็หมดหม้อแล้วเหมือนกัน

การจะพูดบอกอะไรใครนั้น ในบางครั้งเราจะพูดบอกตรงๆไม่ได้

เพราะอาจเป็นการเสียมารยาท ผู้ฉลาดมักจะหาวิธีการบอกให้อีกฝ่ายหนึ่ง

ที่มา

www.google.com